

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA I.

Énekek: 166,1-2; 228; 258,4; 198

Lekció: Józs 21,1-3; 41-45

Alapige: Józs 21,1-3

Imádkozzunk!

Azt kértük az énekekben, Úr Jézus Krisztus, hogy „fordulj hozzánk, Szent Lelkedet ma töltsd ki ránk”, és a kegyelemmel segíts bennünket. Köszönjük, hogy ezt tehetjük, mert az lenne a természetes, ha elfordulnál tőlünk. Mi mindent megtettünk azért és annak érdekében, hogy magunkra hagyj, hogy elfordulj tőlünk. Köszönjük, hogy mégsem ez történt, mert nagyobb volt a kegyelem, mint az igazságod. Odafordultál hozzánk, sőt, eljöttél közénk. Azért jöttél, hogy megkeresd és megmentsd, ami elveszett.

Magasztalunk Téged, hogy összehívtál, összegyűjtöttél ide bennünket sokfelől, sok helyről, határon innen és határon túlról, hogy így együtt hallgassuk a Te áldott igédnek üzenetét. Nemcsak sokfelől jöttünk, Urunk, hanem sokféle körülmények közül is: hoztuk örömeinket vagy szomorúságunkat; hoztuk terheinket vagy gondjainkat; hoztuk bukásainkat vagy győzelmeink örömét, amit a hit csatamezején harcoltunk, vagy, ahogy ott elbuktunk. Most kérjük, könyörülj meg rajtunk. Megalázzuk magunkat Előtted, mert tudjuk, hogy szent, hatalmas, felséges Isten vagy; minden szándékod, akaratod jó, tiszta, igaz velünk szemben.

Magasztalunk, hogy megállhatunk Előtted Jézus Krisztusért. Az Ő felhatalmazása alapján és nevében, és Őérette kérünk, Urunk, az Ő egyetlen, tökéletes golgotai áldozatáért, odaszentelt életéért kérünk, hogy könyörülj meg, és adj

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA I.

nekünk áldást a testvéri együttlétben. Formálj bennünket Téged magasztaló, dicsőítő gyülekezetté, Urunk, amely nem akar tudni másról, csak Jézus Krisztusról, mint megfeszítettéről. Adj új erőt a Te népednek. Kérünk, hogy adj új kegyelmi fényt nekünk, hogy annak fényében be tudjuk tölteni az élet istentiszteletében majd a mi feladatunkat, szolgálatunkat, küldetésünket, amire hívtál és amire küldtél bennünket.

Kérünk Téged, végy körül, szenteld meg szívünket. Vond el gondolatainkat minden hiábavalóságtól, e földi létnek a dolgaitól, hogy a földtől elszakadjunk, csak Te hozzád ragaszkodjunk. Hallgass meg, kérünk, könyörgésünkben!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét, melynek alapján az Ő Szentlelkét kérve és várva, az Ő üzenetét szeretném hirdetni ma a Józsué könyve 21. fejezetének 1-3. verseiből ekképpen: *„És hozzáménének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nun fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett, És szólának nekik Silóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nekünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére. Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit.”*

Kedves testvérek, amíg a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint a Józsué könyvét olvastuk, több igehirdetés is elhangzott innen és a piliscsabai gyülekezeti hetünkön is. Öt vagy hat napon keresztül néztük meg Józsué könyvének üzenetét, és az egyik testvérünk megjegyezte, hogy nem is gondolta volna, hogy egy történeti könyv ilyen gazdag igei, bibliai üzeneteket tartalmazhat, mint a Józsué könyve. Látszólag történések sokasága, egymásutánisága, és mégis ott van benne az egész Szentírás, az egész üdvtörténet, Isten teljes akaratának üzenete a hívők számára.

Valahogy hiányérzetem volt, hogy sok történetet átvettünk, de nem zártuk le az egészet. Nézzük meg, hogy Isten hogyan adott a lévitáknak városokat! Mi ennek a lelki üzenete, jelentősége a számunkra, hogy odamennek a léviták fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz és Józsuéhoz, és jelentkeznek azért, amit nekik Isten megígért?

Azért olvastam még hozzá a végén azt a néhány verset, mert szeretném, ha meglátnánk, hogy ez a nagy egység, ami innen a Józsué könyvéből az 1. fejezettől a 21. fejezetig tart, a honfoglalás története ezzel záródik be: *„Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.”* Mellétezzük azt a nagyon szép ígét: Jézusban teljessé lett Isten minden ígérete. Őbenne lett igenné és ámenné; és nekünk, testvérek, a gyülekezet közösségének és a hívők közösségének is nagy öröm, hogy minden betelt, minden igaz. Ez akkor is igaz, amikor áldást kapunk, örömünk van, és akkor is, amikor gyászolunk. Nem régen temettünk valakit, és nagyon együtt voltunk a család szomorúságával. Amikor odamentem hozzájuk, csak

annyit tudtam mondani nekik: minden igaz. Lehet, hogy ami történt megrendít, de higgyétek el, hogy minden igaz! Mint egy korona valamin, olyan csodálatos ez az egyetlen, kis rövid mondat: minden betelt. Minden úgy volt, és minden úgy lesz, ahogy ki van jelentve, azért, mert mögötte a fedezet: az örökkévaló, igaz, élő Isten.

Ezért, most nézzük meg, hogy mi volt a léviták szolgálatának a jelentősége; hogyan vehetünk ebből a mi életünkre és a mi szolgálatunkra nézve üzeneteket!

Az első nagy tanítása ennek az igének: Lévi törzse, a léviták kapnak megbízást, őket választja ki Isten a Szent sátor és a gyülekezet szolgálatára. Ebben van egy nagy igei üzenet, mégpedig az, hogy amikor Isten kiválasztja, elhívja, szolgálatra rendeli a Lévi törzsét, az azért van, hogy tanuljuk meg, egyik törzsnek sincs semmilyen érdeme és semmilyen veleszületett joga a papi szolgálatra, hanem az csak Isten elhívásán alapul. Tehát azért, hogy mi is vegyük komolyan, nincs nekünk semmi érdemünk, és semmi hozott vagy kiérdemelt dolog, amit Isten előtt fel tudunk mutatni, mert a Bibliában ez a kegyelem ragyog, hogy „könyörülök, akin könyörülök”. Elhívja a Lévi törzsét; nem azért, mert az a legnagyobb törzs. Nem azért, mert azokban van valami különleges, hanem azért, mert Isten így döntött, és ezen alapul a szolgálatuk, mint ahogy a mi hitünk is.

Tehát, nem az a kérdés, hogy hitre jutottunk, hanem az, hogy hitet kaptunk. A hitünk is mennyei elhíváson alapul. Azt mondja az Efézusi levélben az ige: nem tőletek van, hanem kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez Istennek az ajándéka. Márpedig ha ajándék, akkor nem fizetség. Nem valamit valamiért, hanem valamit a semmiért. Az Isten országában így működnek a dolgok. Valamit a semmiért. Mert mi hogyan jövünk? Semmit nem hozva. Hányszor elénekeljük: „Jövök semmit nem hozva, Keresztedbe fogódzva. Meztelen, hogy felruházz...” – és mégis, testvérek, azt gondoljuk, hogy mi tudunk valamit Istennek hozni, nekünk van valamilyen érdemünk!

Az utóbbi időben és az utóbbi hetekben is többen mondták nekem, hogy valami olyanba kapaszkodnak, hogy nekik valamilyen tisztséget viselt egy ősük: nagyapjuk vagy annak a testvére. Vagy azzal is lehet dicsekedni, hogy az ő családjukban hány református volt. Aztán a csendeshéten mondtam: olyanokkal még senkit sem hallottam dicsekedni, hogy a mi családjukban volt mondjuk még egy olyan is, mint Ráháb. Az Úr Jézus családfájában ott van; meg még négy asszony, akikről sok mindent el lehet mondani – és ezt leírja Máté. Még arról senkit nem hallottam dicsekedni, hogy a mi családjukban volt egy parázna asszony; vagy házasságon kívüli kapcsolatból született az én nagyapám – például, mert azt gondoljuk, hogy valamit Isten beszámít. A léviták törzsét Isten így választja ki azért, mert az ige azt mondja: senki ne kérkedjék, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen; és ragyogjon nekünk az Isten kegyelme és az Isten meg nem érdemelt szeretete.

A Lévi törzséről a Bibliában sokat olvasunk. Az első ige, ami eszembe jutott az, amikor a nép az aranyborjút megönti. Mózes lejön a hegyről; hallja az éneket, a táncot a táborban, és megáll a tábor kapujában, mert ő ezekkel közösséget nem vállal. Mózes tudja, hogy ő oda nem mehet be, mert egy bálvány-

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA I.

imádó néppel közösséget vállalni nem lehet! Bálványimádásokban nem lehetünk benne! De most nem erről akarok szólni, hanem arról, hogy amikor Mózes bekiált a táborba, akkor azt mondja: „A ki az Úré, ide hozzám!” És kik jönnek oda? A Lévi fiai, a lévíták kijönnek.

„Aki az Úré, ide hozzám!” – nekem ez az ige annyira kedves lett, hogy amikor harangokat öntettünk az előző gyülekezetünkben, akkor az egyikre ezt írtuk. Aki az Úré, az oda fog gyűlni, oda fog menni. Az fel fog állni, úgy, mint Lévi fiai. Fel fog állni, mint később Máté a vámszedő. Úgy, mint Zákeus a fáról – ott nem felállni kellett, hanem lejönni, és elindulni. Úgy, ahogy én elindultam a hívásra, és úgy, ahogy te elindultál, testvérem, a hívásra. És lehet, hogy valaki hallja, de nem fog elindulni. Hányan vannak itt a környéken, akik nem indultak el! Emlékszem, amikor ide jöttem, megkérdeztem az elődömet, hogy ezekből a házból jár-e valaki a templomba? Valahogy nekem ez is fontos volt; nem tudom, hogy miért kérdeztem meg. Aztán mutatta: ebből a házból is jár valaki, abból is jön valaki. És a többiek? Azok nem, azok nem indulnak el. Ezért, testvérek, legyen nekünk nagy az a kegyelem, amelyik bennünket elhívott és szolgálatba állított, mert Isten, akiket elhív, azokat szolgálatba is állítja.

Aztán, a második üzenete a lévíták történetének: ha Isten hívott el bennünket, akkor miért csodálkozunk, hogy az *elhívónak vannak elvárásai velünk szemben?* Tulajdonképpen erről szól a történet; erről szólnak az apostoli levelek a Bibliában. Ezért tanítják az apostolok a gyülekezeteket, mert az egyéni életünkkel és a gyülekezeti élettel kapcsolatban is elmondható, hogy az örökkévaló, szent Istennek vannak elvárásai velünk szemben. Erről szól a Szentírás: vannak elvárások. Van-e olyan munkahely, ahol nincsenek elvárások a munkavállalóval szemben? Egy munkahelyen vannak elvárások. Egy iskolában, sőt egy óvodában is vannak elvárások: legyen a gyerekek tornazsákja, legyen tisztasági csomagja és ilyenek. Nyolc órára be kell menni, mert kezdődik a tanítás. Nem mehet valaki tizenegy órára, hogy én most keltem fel! Vannak elvárások: kell tanulni, ki kell nyitni a könyvet, dolgotat kell írni. Vannak olyan elvárások is, hogy például öltönyben, nyakkendőben kell megjelenni a munkahelyen.

Azt gondoljuk, hogy Istennek nincsenek elvárásai az Ő népével szemben? Ezeket az elvárásokat én így fogalmaztam meg: hívó ember az, *aki tudja, hogy Istennek az életemmel szemben elvárásai vannak; a megszentelődés pedig az, hogy én ezeket az elvárásokat igyekszem teljesíteni.* Tudniillik, a hitetlen ember azt mondja: Istennek semmi beleszólása nincs az életembe! Úgy, mint a jebuzeusok, akik azt mondták még Dávid idejéig: ide be nem jössz! – és ott nevettek. A hitetlen ember éli a maga életét, maga dönt a sorsa felől, meg minden kérdésben, és Istennek nincs beleszólása. A hívó ember az, akinek a hite meg pontosan ebben mutatkozik meg: én az Isten elvárásaihoz akarok ragaszkodni.

Hol közli velünk Isten az Ő elvárásait? Az igében. Akkor először is tudnom kell, hogy mit mond az ige. Aki az igével nem foglalkozik, az tulajdonképpen ezt fejezi ki: én nem is akarom tudni, hogy Isten mit akar. Olyan ember, mint aki azt mondja: nem olvasom el a törvényt, mert akkor rám nem is vonatkozik!

Ha valaki az adózási törvényt nem olvassa el, attól még az adóhatóság meg fogja keresni. Hogy mit vár el Isten, nem is lehetne felsorolni, ezért kell naponta elolvasni. Isten elvárta a néppel szemben, például, mint a Józsué könyvében, hogy az őslakosokkal szemben vegyék fel a harcot. Ez a mi számunkra lelkileg azt jelenti, hogy az én életem őslakosa a bűn. Nem értjük, hogy Izráel népének miért kellett ennyit harcolnia, miért kellett ezeket a városokat elfoglalni, népeket kiirtani. Azért, mert Isten azt akarta elmondani: ez az Ő elvárása, hogy *„harcold meg a hitnek szép harcát”!*

Tegnap volt itt egy esküvő, és mondtam a párnak, hogy a nagyapáttal az egyik utolsó beszélgetés pont ez volt, hogy megkérdezte tőlem: meddig kell még a harcot harcolni? Mondom: ameddig a szemed le nem hunyod, mert ott vannak az őslakosok. Isten elvárása volt, hogy ezekkel vedd fel a harcot, mert harc nélkül nem megy! Harcold meg a hitnek szép harcát! – Pál apostol az élete végén nem azt mondja boldogan, milyen jó, hogy Isten megtalált, hanem azt mondja: a nemes harcot megharcoltam. Most már lassan vége ennek a harcnak. Szép harc volt, de harc volt. Vedd fel a küzdelmet – a Heidelbergi Káténban úgy vallották a mi eleink a Szentírás alapján – a testtel, az ördöggel, a világgal! Ez a három nagy terület az, ami bennünket kísért. Az utóbbi időben is megdöbbsentem, mert szintén beszélgetésekben, találkozásokban azt vettem észre, hogy valakik a harcban, ha elesnek is, félvállról veszik. Ha elbuknak, nem érdekli őket, vagy fel sem akarják venni a harcot. Belenyugszanak abba. Nem! Vedd fel a harcot! Valamilyen bűn ott van az életükben... majdnem valaki még kijelentette a múltkor, hogy Isten neki ezt adta. Hát, mondom: dehogy ezt adta! Ez az őslakos. Az Isten azt adja, hogy vedd fel vele a harcot! Harcold meg a harcot!

A harmadik üzenete a léviták történetének: ők nem kapnak földet, amiből megéljenek. Tiszántúlon történt egyszer, hogy lelkészt akartak választani, és engem is kérdeztek, hogy nem tudok-e valakit, aki elmenne. Az első az volt: van egy hektár föld, ha abból nem él meg, akkor semmiből! Mondtam: akkor agronómust kellene hívni, és a mezőgazdasági szaklapban kell meghirdetni az állást! A Lévitáknak nem jutott föld. Nekik nem földet adott Isten, de adott várost és legelőt – a Mózes könyvében van leírva! Itt már hivatkoznak arra, hogy amiképpen Mózesnek az Isten megmondta, és ahogy Mózes megmondta nekünk az Úr által. Én ebből azt az üzenetet szeretném továbbadni, hogy a léviták azért nem kaptak földet, mert nem ez volt az ő örökségük, hanem az Úrnak való szolgálat.

Ők nem panaszkodnak amiatt, hogy nem kaptak földet, de elveszik azt, amit kaptak az Úrtól! Ennek több üzenete is van. Lehet, hogy vannak itt közöttünk valakik, akik úgy érzik, hogy ők valamit nem kaptak az Úrtól. Lehet, hogy valaki szomorú vagy keserű amiatt, hogy ő nem kapott házastársat. Lehet, hogy valaki amiatt szomorú, hogy ő nem kapott gyermeket. Lehet, hogy valaki amiatt szomorú, hogy neki korán meghalt a társa és özvegyen maradt. Lehet, hogy a gyermekeit egyedül kellett felnevelnie, nem kapott segítséget sehonnan. Látod, testvérem, lehet, hogy valamit nem kaptál az Úrtól, de az ige azt mondja:

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA I.

figyelj arra, hogy mit kaptál az Úrtól! Lehet, hogy nem kaptál házastársat, de ott van egy szép íge, ami azzal biztatja a hívőt: „... férjed a te Teremtőd”.

Volt Tiszántúlon egy áldott eszköze Istennek, aki 18 éves korában odaszentelte, odaszánta magát az Úr szolgálatára. Isten meggyógyította őt a tífusból, nem halt meg, és haláláig a hívőket gondozta lelkileg. Amikor odaállt az úrasztala mögé és szolgált, akkor nekünk a szánk tátva maradt. Soha nem láttunk rajta szomorúságot, hogy ő nem kapott földet, hogy ő nem kapott családot, hanem mindig azt az örömet láttuk, hogy ő kapott szolgálatot. Ez is egy nagy harc. Ezt meg kell harcolni! Ha te úgy érzed, hogy valamit nem kaptál meg, jelentkezz azért, amit Isten neked adott az Ő ígéreteiben, az elhívásban, a csodálatos kegyelemben; azért, amit Isten neked szánt, mert az a baj, ha azért sem jelentkezel! Akkor leszel keserű, akkor leszel csalódott! Akkor leszel szomorú, ha nem jelentkezel úgy, mint a lévíták: Isten megígérte!

Tudjátok, Spurgeon azt mondta: Isten ígéretei olyanok, mint a csekkfüzet, amit be lehet váltani! – de ha valaki csak a zsebében őrzi a csekkfüzetet, és nem megy el a bankba, nem lát belőle pénzt soha. Most a lévíták beváltják a csekkfüzetet. Odaállnak Eleázár és Józsué elé, és azt mondják: nekünk Isten megígérte! Nem azért kell, mert nekünk ez jár, hanem azért, mert Isten ezt megígérte.

Aztán, olyan üzenete is van ennek a történetnek, hogy többet sem akartak, mint amit Isten nekik ígért, de kevesebbel sem elégedtek meg. Isten mindig annyit ad, amit személyre szabottan nekünk eltervezett. Ez a mi magyar népünknek is az egyik nagy tragédiája, hogy mindig többet akar, mint amit Isten neki ígért. Mindig mást akar, mint amit Isten neki ígért. Magyarországon az egyik legnagyobb adóbevétel a szerencsejátékokból van, mert az embernek több kellene, mint amit Isten ígért. Nem kell álkegyesként sem azt mondani: akkor én most szegényen élek, mert ez az Istennek tetsző élet! Próbálták ezt a szerzetesrendek, meg ilyen-olyan rendek, de nem ment; lelkileg elbuktak benne. Álszerénynek sem kell lenni; csak annyit, amit Isten megígért: nem kell több, és nem kell kevesebb! Van egy norma, amit Isten felállított. Azt mondja: mennyei Atyátok gondoskodó Isten, ami azt jelenti, hogy nem többet és nem kevesebbet, annyit, amennyi elég. Igen, testvéreim, odamennek, és azt mondják: add ki nekünk a városokat és a legelőket!

Végül hadd szóljak még arról most, a mai délelőttön, hogy ezek a lévita városok, ahogy az Isten igéje mondja: „*A Lévitáknak összes városai... negyvennyolc város azoknak legelőivel*” – az ország területén elszórva voltak. Tehát, Isten nem egy helyre telepíti le őket, mint a törzseket. Nagyon érdekes, még Isten arról is rendelkezik, hogy akinek nagyobb területe van, az több várost, akinek kisebb területe van, az kevesebb várost adjon a lévítáknak. Ezeket a városokat odaadják. Majd este szólok arról, ha élünk, hogy minden menedékváros ott lesz a lévita városok között, mert ennek is van jelentése, meg jelentősége, de most csak annyit hadd emeljek ki, hogy elszórtan voltak ezek. Ha Isten az Ő népét elszórja, akkor mindig az a szándéka ezzel, hogy ott, ahol letelepednek, ahol élnek, ott áldásul legyenek mások számára, mert Isten nemcsak megálda-

ni akar bennünket, hanem áldássá is akar tenni. Emlékeztek? Nem csak azt mondja Ábrahámnak, hogy megáldalak, hanem folytatja: és áldás leszel! Sokaknak csak annyi kell, hogy Isten megáldjon: adjon ezt, adjon azt – de hányan kérik azt, hogy „Tégy, Uram, engem áldássá, oly sok a bús élet”!?

A lévita városokat szétszórja Isten, mert majd az Újszövetségben Jézus Krisztus arról beszél, hogy legyetek só, kovász, világosság! Só, melyet beleszórnak az ételbe; kovász, amely belevegyül a lisztbe, és világosság, amely nem önmagáért van, hanem világít azoknak, akik ott laknak. Hogy áldássá tudjanak lenni! Két dolog lehetséges: vagy az Isten népe lesz áldássá a környezetre, hatással lesz a környezetre, vagy sajnos, ha elbukik az Isten népe, akkor fordítva lesz, akkor a környezete lesz hatással rá. Tehát, Isten azért tett téged oda, ahol vagy, azért szerzett lévita városokat, hogy az Ő gyermeke ott a környezetében fel tudjon emelni másokat. A 472. dicséretünkben van egy ilyen verssor: „Lelkek éjét oszlatni fénnel: reád az Úr ezt bízta, lásd!” Testvérek, azt kell megnézni, hogy mennyire emeltem fel azokat, akik a környezetemben vannak, vagy esetleg nem ők húztak-e le engem magukhoz.

Én a Tisza mellett nőtem fel, és nekünk gyermekkorban meg kellett tanulni, hogy a Tiszából hogyan lehet menteni embereket, amikor valaki fuldoklik, mert nálunk, a mi falunkban is, minden nyáron egy páran mindig belefúltak a Tiszába. Sokszor szólt a harang temetésre, mert egy fiatal élet, általában fiatalokról volt szó, megint belefúlt a Tiszába. Vagy emelni lehetett a Tiszából ki, vagy az húzott le. Azt kellett megtanulnunk a szüleinktől, hogy mit csináljunk, hogy a fuldokló ne húzzon le engem, hanem én emeljem ki őt.

Miért adott Isten szolgálatra téged, engem, mindnyájunkat? Miért ajándékozott meg hittel, örök élettel, üdvösséggel, bűnbocsánattal, Krisztussal, élettel? Azért, mert azt akarja, hogy emelj másokat. Ne az történjen, hogy téged húznak le, vagy visznek magukkal!

Végül, amiről majd este fogok szólni többet, egy nagy üzenetet még hadd mondjak el: a lévíták története arról szól nekünk, hogy a lévíták a Mózes IV. könyve szerint állandóan kiábrázolták Izráelben a váltságot. A lévíták sátor körüli szolgálata és amit Isten nekik adott, az mindig arról beszélt, hogy Istent ki kell engesztelni, Isten haragszik a bűn miatt. A lévítákat Isten arra rendelte, hogy ők szolgáljanak minden család elsőszülöttje helyett. Tehát, amikor valaki meglátott egy lévítát, az mindig arra emlékeztette, hogy van helyettes; van valaki, aki végzi az engesztelést, van valaki, aki miatt én az Istennek hálával tartozom.

Hadd fejezzem be azzal, hogy ez a történet arról beszél: igen, eljön az Úr Jézus Krisztus, és hogyha ránézel a Golgota keresztségére, akkor azt fogod látni, hogy van engesztelés. Valaki helyettem eleget tett az Isten igazságának, és én pedig örökké hálával tartozom az én kegyelmes, szabadító Istenemnek. Ez a hit. Aki így gondolkodik, az hívő ember. Én kívánom, hogy hinni tanítson ma bennünket Isten, és te is jelentkezz, úgy, ahogy a lévíták: itt vagyok, Uram! Itt vagyok én, küldj el engem!

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, hálás szívvel köszönjük igéd üzenetét. Kérünk Téged, Szentlélek Úristen, fordítsd le kinek-kinek a nyelvére, hogy a saját nyelvén hallja, a saját életére alkalmazza, hogy meglássa benne, mi az, amiben fedsz, mi az, amiben megítélsz, mi az, amiben bocsánatot adsz, mi az, amire elküldesz; hol van a helyünk és hogyan kell szolgálnunk!

Kérünk Téged, hogy állíts helyre, ha kibillentünk volna az egyensúlyunkból, ha megfáradtunk volna a hit harcában, ha elbuktunk volna a kísértésekben. Adj új győzelmeket nekünk, Urunk! Kérünk, hogy munkáldj a mi életünkben, mert Téged hívunk csak segítségül, ahogy énekeltük az előbb: „erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk.”

Kérünk Téged, áldott Urunk, Jézus Krisztus, hogy áldj meg bennünket szereteteinkkel együtt, közelben vagy távolban lakókkal. Kérünk, áldd meg betegeinket. Segíts, hogy ez a meleg elviselhető legyen nekik. Áldd meg azokat a testvéreket, akik gyászt hordoznak, akik ezen a héten szomorodtak meg. Kérünk Téged, hogy adj nekik élő reménységet Jézus Krisztusban, a feltámadás csodájában, hogy higgyenek ők is Benned!

Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg a mi magyar népünket. Lelkileg olyan beteg ez a mi népünk, olyan kevesen vannak, akik Hozzád jönnek, akik meghallják a kürt szavát, az ige üzenetét. Kérünk Téged, Urunk, szabadíts meg bennünket a bálványimádásból, hogy ez a nép Neked szolgálhasson. Ezért kérünk, hogy adj új ébredést! Vágyjuk, hogy a Te Lelked fújjon, ahová akar, és leheljen életet holtakba, hogy az emberek ne közömbösek legyenek, hanem keressenek Téged, míg megtalálható vagy, hívjanak segítségül, míg közel vagy.

Ámen.

198. ének

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent, Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok
És mindenkoron a szent helyen vagytok: Dicsérjétek Istent!
2. Imádkozzatok az Atya Istennek, Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljétek: Dicsérjétek Istent!
3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten, Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten Mindenkoron! Ámen.